

Önkormányzati segítség a Danubia Szimfonikusoknak

Ács Péter ügyvezető bízik abban, hogy hamarosan saját otthonuk is lesz

Közhasznú társaságot alapított Óbudával a Danubia Szimfonikus Zenekar. A III. kerület önkormányzati képviselői megszavazták, hogy 2007 januárjától 3 millió forintos alaptőkével az együttesből kht. alakuljon. Így ugyanis a Danubia sokkal jobb esélyekkel pályázhat az önkormányzati zenekaroknak megítélhető támogatásokra. A kerület emellett a működési költségeikre is áldoz 5 millió forintot. Ezt a megállapodást azért is tartja nagyon örömtelinek a zenekar ügyvezető igazgatója, Ács Péter, mert így jobb eséllyel tárgyalhatnak más kerületekkel és szponzorokkal. A mecénásokra nagy szüksége van az együttesnek, hiszen anyagi helyzetük, akárcsak sok más hazai zenekaré, nagyon bizonytalan. A gazdasági ügyek rendezése mellett a következő hónapokban próbatertmet is kell találniuk maguknak, a tizennégy éves múltra visszatekintő zenekarnak ugyanis az utóbbi egy esztendőben nincs állandó otthona.

– *Mi történt az előző próbahelyükkel?*
 – A Fáklya Klub Egyesülettől béreltük a Csengery utca 68. szám alatti helyiséget, ők ugyanis a tulajdonostól, a Pedagógus Szakszervezettől évekkorábban megkapták ennek az épületnek a használati jogát. A Fáklya Klubban egyébként nemcsak próbákat tartottunk, hanem rendszeresen koncerteztünk is. 2004 őszén azonban a Pedagógus Szakszervezet vissza akarta kapni a helyet, így az Etüd Zeneiskola, a Goór Nagy Mária Színitanoda és a mi együttesünk is kénytelen volt kiköltözni. Ettől kezdve különböző helyeken próbáltunk és próbálunk. Óbudán egy kollégiumba kezdtünk el gyakorolni, de a muzsikusaink nagyon roszszul viselték, hogy állandóan utazgatniuk kellett Óbuda legvégébe. Majd egy ideig a honvédség Kerepesi úti ingatlanjának volt éttermét alakítottuk át próbatermmé, de sajnos ezen a helyen sem maradhattunk sokáig. Jelenleg a MAZSIHISZ épületében gyakorolhatunk támogatás képp, de jó lenne végre már egy saját terem, ezért folyamatosan keresgélünk. Tavaly, támogatási pénzből sikerült például kiváló ütőhangszereket vásárolnunk, de ezek az instrumentumok most egy hangárban, papírdobozokban hevernek, mert nem tudjuk őket hova vinni...

– *Ráadásul ez az állandó vándorlás, otthontalanság a művészi munka színvonalát és a zenekaron belüli hangulatot is kedvezőtlenül befolyásolhatja...*

– Héja Domonkossal, az együttes alapítójával, művészet vezetőjével mindketten érezzük, elérkezett az ideje annak, hogy

újabb célokat, jövőképet mutassunk a muzsikusainknak. Stabillá kell tennünk az anyagi helyzetünket, s emellett állandó otthonra is szükségünk van. De persze ugyanilyen lényeges az is, hogy izgalmas művészi kihívásokat, jó koncerteket kínáljunk tagjainknak. Perspektívát kell nyújtanunk nekik, ezért is volt nagyon lényeges, hogy megszületett végre az óbudai szerződés. Akad emellett még néhány rendhagyó kezdeményezésünk is, ezekről azonban még nem beszélhetek... Szerencsére a nehézségek ellenére a muzsikusaink hűségesek maradtak. A tavalyi esztendőben már eredménynek értékelte mindenki azt is, hogy hónapról hónapra pontosan ki tudtuk fizetni a honoráriumokat.

– *A Danubia Zenekart több éve megállapodás köti a VI. kerületi önkormányzathoz. Az, hogy most egy másik kerülettel szintén ilyen szerződést kötöttek, nem jelent bonyodalmat?*

– Sajnos a kht. megalapítása a terézvárosi szerződés megszüntetésébe került, de megmaradt az esélye a további együttműködésnek. Egyébként nemcsak ehhez a két fővárosi kerülethez kötöttünk, hanem tavaly óta egy vidéki településhez, Zalakomárhoz is.

– *A két önkormányzati megállapodás mellett Óbudával is évek óta tárgyalnak. Miért volt az Önök számára ilyen fontos ez a megállapodás?*

– Mert a III. kerülethez sok éves kapcsolat fűz bennünket. Az együttes tagjai közül sokan laknak itt, s a zenekar meg-

születése után az Óbudai Társaskör fogadott be bennünket. Ott próbáltunk, és a koncertjeinket is a Kiskorona utcában tartottuk. De erről az időszakról inkább még muzsikusként tudok mesélni, hiszen 1993 és 1999 között időnként játszottam az együttesben, majd 1999-ben lettem a zenekar adminisztratív munkatársa. Egy évvel később diplomáztam a Zeneakadémián, valamint az ELTE menedzserképző szakán. A Danubia Zenekar közhasznú egyesületét 2000-ben már az én szervezésében hoztuk létre.

– *Ezt azonban megelőzte az első nagy anyagi válság, amely 1998-ban rázta meg az együttest.*

– Igen, ekkor a Pannon GSM mentette meg a Danubia Zenekart, hiszen 1999-ben vállalták a mecénási szerepet. Aztán nagy segítséget jelentett az is, hogy 2001-ben elnyertük a Nemzeti Ifjúsági Zenekar címet, s ez az elismerés három esztendőn keresztül adott némi anyagi biztonságot.

– *Amikor azonban lejárt a három esztendő ciklus, máris bekövetkezett a második nagy gazdasági krízis...*

– 2005-ben csupán a harminc százalékát kaptuk meg a korábbi támogatási összegeknek. Már szinte el is költöttük a pénzt, amikor ez április közepén kiderült. A zenészeink hónapokon keresztül úgy muzsikáltak, hogy nem tudtunk nekik fizetést adni. Szerencsére kitartottak, s aztán valahogy rendeződött a helyzetünk. A Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumától is kaptunk valamennyi pénzt, így megma-

radt az együttes. Viszont ekkor veszítettük el a próbatermünket... Valahogy túlél-tük ezt is, és a 2006-os évben már egyesbe jöttünk. De nagyon jó lenne, ha végre már kialakulna egy olyan rendszer, amely alapján legalább azt tudnánk több évre előre, hogy mekkora az a minimum összeg, amelyre állami támogatásként számíthatunk. Ezzel megszűnne ez az állandó bizonytalanság, és mi is könnyebben tudnánk tervezni, dolgozni.

– *Az Óbudával kötött megállapodás mindenképpen jelentős segítséget jelent. Mit vár mindezért az önkormányzat?*

– Eddig is rendszeres fellépői voltunk a különböző III. kerületi programoknak, s ezeknek a közös programoknak a sora a jövőben tovább bővül. A lényeg az, hogy tudjunk együttgondolkodni. A közhasznú társaságot azért hívtuk életre, mert úgy tűnik, a jövőben egyre inkább azt várják az együttesektől, hogy a költségvetésük egyharmadát önkormányzati pénzekből, a másik harmadot minisztériumi segítségből, a fennmaradó részt pedig egyéb támogatási összegekből fedezzék... A kht. mellett természetesen a 8 éves egyesület is megmarad, hiszen csak így tudunk az 1% százalékokra, és az egyéb, non-profit pályázatokra jelentkezni. Ezek persze nem jelentenek túl nagy összeget, de erre a pénzre is szükségünk van...

– *Őn is tagja lesz a kht. vezetőségének?*

– Nem, kollégám, Póta György vesz részt ebben a munkában. A kht. 100%-osan önkormányzati tulajdonban lesz, mi az ügyvezetést adjuk.

– *Az önkormányzat ráadásul nemcsak 3 milliós alaptőkével hozza létre a kht.-t, hanem még a működési költségekre is ad öt millió forintot.*

– Ez így igaz és remélem, hogy a kerület kulturális életében való szerepvállalásunk és munkánk elismeréseképpen ez az összeg évről évre nőni fog. Sajnos azért azt látni kell, hogy ez az összeg bizony a legkisebb önrészt jelenti a nagy együttesek sorában. A 2005-ös esztendőben 20 millió forintot kaptunk a BM-keretből, tavaly pedig 30-at. Szerencsére van egy mecénásunk, a Hérosz Építőipari Zrt. Erre a cégre már évek óta számíthatunk, s évről-évre magasabb támogatási összeget kapunk tőlük. Természetesen igyekszünk más szponzorokat is felkutatni, és számos rendhagyó feladatot is elvállalunk, hogy valahogyan működtessük zenekarunkat. Ezek közé tartozik a Markó Iván koreografálta balettprodukció a Művészetek Palotájában, amelynek mi vagyunk a kísérőegyüttese, vagy néhány könnyűzenei produkció. Sokszor filmzenét, televíziós sorozatok kísérőzenéjét is eljárszunk. A tavalyi esztendőre sok ilyen különleges felkérés jutott.

– *S hiába rendelkeznek jelentős számú törzsközönsséggel, a bérletárakat sem emelhetik az égbe...*

– Így igaz, s bár a Zeneakadémián telt házak előtt koncertezünk, én még úgy vélem, arra nem vagyunk elég érettek, hogy a Művészetek Palotájában indítsunk önálló bérletet. A sorozatainkra a jegyek 2/3-a fogy el bérletben. Sikeresek a hangversenyeink, jó kritikák sora jelenik meg a

lemezfelvételeinkről, most már valahogyan csak életben kell tartanunk a zenekart... Remélem, előbb-utóbb az anyagi biztonságot is meg tudjuk teremteni.

– *Zenei vezetőjük, Héja Domonkos két évvel ezelőtt elvállalt egy németországi felkérést, s a chemnitzi Stadttheaterben lett első karmester. Sokan az együttesben ennek nem örültek...*

– Van, aki azóta is neheztel emiatt. De Domonkos így is sok időt szán az együttesre, rendszeresen dirigálja a zenekart, szóval, működik a kétlaki élete. Az együttes ügyeivel szintén rengeteget foglalkozik, mi minden nap beszélünk, van, hogy többször is. Pedig már félszavakból értjük egymást...

– *Időnként játszik még nagybőgősként az együttesben?*

– Nem, 2000 táján ültem be utoljára a zenekarba muzsikálni. Viszont van egy saját együttesem, az Quartett Escualo, amelyet három esztendővel ezelőtt alapítottam. A kvartetben Deli Zsolt harmonikázik, Kerek István hegedül, Mayer Albert gitározik, én pedig nagybőgőzöm. Az együttes műsorán elsősorban Astor Piazzolla művei szerepelnek, saját hangszerelesben. Az együttesünk célja az, hogy a világhírű argentin zeneszerző műveit a hazai közönség számára mind szélesebb körben ismertté tegyük. A kvartettel sok zenei versenyen vettünk már részt sikerrel, kiváló kritikákat kaptunk. A koncertek mellett pedig hamarosan CD-nk is jelenik meg.

R. Zs.

Egy csellista „Bloomingpestről”

A MÁV Szimfonikus Zenekar 2007. január 23.-án a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyteremben Ligeti András vezényelte koncertjének szólócsellistája Gary Hoffman Párizsban élő csellóművész volt, aki 1986-ban – első amerikaiként – megnyerte a Párizsi Nemzetközi Rosztropovics Gordonkaversenyt. Azóta a világ minden táján koncertezik, egész sor híres zenekar szólistája volt, és olyan karmesterekkel játszott, mint Herbert Blomstedt, Charles Dutoit, James Levine, Kent Nagano és Msztyiszlav Rosztropovics.

– *Kanadai zenész családban született, mégis azt hiszem elég erős a kötődése a magyar zenéhez, már csak azért is, mert Starker János tanítványa volt.*

– Az én kapcsolatom Starkerral már azelőtt kezdődött, mielőtt a tanítványa lettem volna. Apám karmester, a tegnapi hangversenyen is ő vezényelt volna, de

sajnos egy operáció miatt nem tudott jönni. Tizenkét éves voltam, amikor apám és Starker együtt koncerteztek, akkor találkoztam vele először. Családommal elköl-